

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget.

N° 15

Sjette Møde.

Onsdagen den 6te Februar.

(Forts.)

Grundtvig: I Henseende til § 31, da har jeg kun det at bemærke, at det vel vilde være rettere fra Sprogets Side at sige til Slutning: „man maa hverken tiltale eller omtale et andet Medlem ved Navn“; thi jeg formoder, at det ligesaa vel er Meningen, hvor der nævnes „Tiltalte“, som hvor der nævnes „ansøre“, at det er kun ved Navn. I Henseende til § 33, da kan den jo være god nok, men den har dog i mine Dine en Feil, som ofte gaaer igjennem Tale og Skrift, vel især hos Lydsken, men dog ogsaa hos os, at den er for lang. Imidlertid, ligesom Ordsproget siger: „der er gode Raad for den Pølse, der er for lang“, saaledes vil jeg ogsaa raade uden videre at skære en Ende af den, og det skal da — maa jeg bede dem om at udfylde, jeg troer jeg tog feil, det var § 34 — være at udelukke hvad der staaer, om at Formanden kan foreslaae Thinget aldeles at nægte en Rigsdagsmand Ordet i et Møde, hvor han maatte være bleven 2 Gange kaldt til Orden, og naar jeg raader dette, da er det ingenlunde blot for Vøier, men er mit ramme Alvor, og jeg haaber med saa Ord at kunne vise, det er ikke uden Grund. Det følger nemlig af sig selv i en saadan Forsamling, at Formanden maa saa at sige have uindskrænket Myndighed til at overholde Orden; men det gaaer da ogsaa med ham, som det gaaer med enhver Enevolds-Konge, at netop fordi han har uindskrænket Myndighed til at virke i hvad Dieblis han vil, saa maa han ogsaa kun virke for Dieblisset; den maa ikke have videre Virkning i det Følgende, og her er det endog saa meget vigtigere, som den Bestemmelse om, at en Rigsdagsmand skal berøves Ordet, den ikke

blot er en stor Lyde ved vor saakaldte Forretningsorden, men vilde ogsaa, naar der fulgtes en tilsvarende Fremgangsmaade, hvilket i min Tid aldrig er skeet, være baade en stor Skam og maaskee gjøre megen Skade. En saadan Bestemmelse nemlig er jo en Censur for Munden, der bestandig gaaer ud fra den Grundsatning, at naar man tier, saa fortaler man sig ikke, og at det er meget vigtigere, end om der blev talt det Bedste; det er Noget, siger jeg, som jeg vilde forkaste, selv naar det var en Forskrift for Skoledrenge, men maa det dobbelt, naar det skulde være en Forskrift for Rigsdagsmænd. De komme vist i Hu Mange her, ligesom jeg, at vor Formand fra iffor, en veløvet og en sindig Mand, som vi Alle veed, at han tilstod ved flere Leiligheder, at Udøvelsen af denne Myndighed at kalde Mænd til Orden, at den maatte udøves med den største Forsigtighed, da det i mange Tilfælde kun beroede paa en vis Takt, hvorvidt det kunde anses for nødvendigt; men naar det er Tilfældet, og naar, som jeg er vis paa, alle de Medlemmer af Forsamlingen, der, ligesom jeg, ikke have alle deres Ord beskrevne, ville tilstaae, at det kan skee for den Bedste, ved et uforsigtigt eller dog stødende Ord at give Formanden Leilighed til, maaskee ogsaa at paalægge ham den Nødvendighed, at kalde til Orden, saa kan heraf ingenlunde følge, at det enten skulde være passende med Hensyn til en Rigsdagsmand eller skulde være gavnligt for Forhandlingerne i det Hele at berøve ham Ordet. Thi vel siger man, det er kun i dette ene Møde, men sandelig, enhver Mand føler det jo vel, at det er i Grunden det Samme som enten at udvises eller sættes i Stammekrogen, Noget, der dog vistnok ikke passer, og dersom det passede, vilde kun sige, at den Rigsdagsmand var uærdig til sin Plads. Jeg skal derfor stille et tilsvarende Endringsforslag. I Henseende til § 35, da maa jeg erindre Forsamlingen om, at Bisfalbs-